

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Det evige Livs-Ord af Vorherres egen Mund til Menigheden

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 13. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1860_1269-txt-shoot-idm1812/facsimile.pdf (tilgået 20. juli 2024)

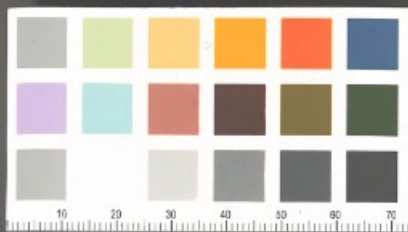
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

hverken for Menigheden eller for dens ikriftflogte Tienere var det mindste at vinde, men tabdes meget, naar vi og Menigheden derved fik Skik af at underkaste os enten Luthers eller nogen Stats-Kirkes eller nogen Bogstav-Skrifts Dom i Troens og Salighedens og den tilsvarende Friheds og Oplysningens Sag. Derimod stræbde jeg med al Glid at oplyse baade Venner og Fiender om, at den Frihed, som Præster og Professore i vor Stats-Kirke alt i forrige Aarhundrede paa Samvittighedens og Oplysningens Vegne havde krævet og tiltaget sig, den udstrakte baade dogmatiske og liturgiske Frihed, som i tre Menneske-Aldere Ingen i hele Landet havde fundet utaalelig, undertagen de gammelbuds Christne, og som nu, ved Sognebaandets Løsning, var ogsaa blevet dem meget taalelig, denne Frihed maatte vi nu, som Sandheds-Bidner og Oplysningens-Venner, høit og lydelig kræve, og, hvis den haardnakket blev os nægtet, heller forlade Folke-Kirken end svigte den aandelige Sandheds, Friheds og Oplysningens hellige Banner.

At dette var den rette Maade at tiene Menigheden og forsvare vor fri Virksomhed paa, det viser ikke blot Modstandernes Fjærd, men i mine Dine endnu flere Adskilliges Misbilligelse, som ellers erklærede sig grundene med mig i Troens-Sagen, thi vistnok har disse mine Venner haabet at blive fremdeles taalt i Folke-Kirken uden Tilbagefaldelse, men de maa dog halv eller heel have forliget sig med den Tanke, at vore næste Eftermand i deres Lærdom og hele aandelige Virksomhed blev bundet enten til allehaande Bog-

staver eller til Skrift-Principet, eller til begge Dele, og som derved i endnu langt skævere Stilling til Vorherres Munds-Ord og Frimenighed end vore lutheriske Formænd, der dog, hvor gjerne de end vilde tiene Herren og følge Manden, maatte trække for Bogstaven og spille Herrer over Guds-Folket.

Dette sees da ogsaa klarlig af deres Indvendinger mod den almindelige Præste-Frihed, som jeg kræver den, thi at jeg vil have denne Frihed udstrakt ligeaa vel til Professor Clausens og Søren Kierkegaards, som til mine Discipler, det er ingenlunde blot, fordi kun saaledes har Friheden vundet Hævd i den danske Stats-Kirke, og kun saaledes kan den tænkes at bestaa i en Folke-Kirke, hvor man altid maa vente flere uchristelige eller halvchristelige end strengt christelige Præster; men først og sidst, fordi vi, som oplyste Christne, aldrig kan være med at inoe verdslige Baand til Mander, endfige da, under Paastud af christelig Nidkærlighed, at friste Folk med visse Levebrød til høitidelig Logn, Hylleri og Selv-Modsigelse. Naar derfor Bedkommende paa-foaer, at deres Samvittighed ikke vilde tillade dem at være Præster i saa fri en Folke-Kirke, som den danske Stats-Kirke længe har været og tildeels er endnu, fordi den var bekiendelsesløs og aabenbar uchristelig, da er det klart, at ogsaa de forvegler Christi Frimenighed, hvis Bekiendelse kun er eenstemmig, fordi Troen er den samme hos Alle, med de kun saakaldte christelige Stats-Kirker, hvis Bekiendelse man godt vidste,

